

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 119.399 van 15 mei 2003
in de zaak A. 105.007/XIV-4694.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat N. FONSNY,
 kantoor houdende te 4700 EUPEN,
 Kaperberg 50

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kazachse nationaliteit, op 21 mei 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 26 april 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 juni 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 maart 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. HOUBEN die, loco Advocaat N. FONSNY verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Kazachse nationaliteit, is in België binnengekomen op 1 oktober 2000 en heeft zich op 2 oktober 2000 vluchteling verklaard.

1.2. Op 21 februari 2002 wordt verzoekster gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij maakte gebruik van het Russisch, met behulp van een tolk.

1.3. Bij fax van 12 maart 2001 vraagt België aan de Duitse autoriteiten een overname van de behandeling van verzoeksters asielprocedure bij toepassing van de Conventie van Dublin.

1.4. Bij fax van 14 maart 2001 laten de Duitse autoriteiten weten dat zij instemmen met de overname van de behandeling van verzoeksters asielprocedure.

1.5. Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs geldig tot 2 mei 2001 voor de overdracht van België naar Duitsland.

1.6. Op 26 april 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit is de bestreden beslissing. De motivering van deze beslissing luidt als volgt:

“(…)
België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan (2) de Duitse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 8 van de conventie van Dublin van 15 juni 1990

Betrokkene heeft in Duitsland een asielaanvraag ingediend en de Duitse overheid heeft in datum van 23/04/2001 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon.

Bovendien heeft betrokkene geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 5 (vijf) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Duitse autoriteiten (4).”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekster als middelen aanvoert:

“3.1. Verletzung des Artikels 30 der Verfassung und des Artikels 41 § 1 des Gesetzes vom 18. Juli 1966 über den Sprachengebrauch im Verwaltungswesen.

Artikel 30 der Verfassung sieht vor, dass der Sprachengebrauch in Belgien fakultativ ist, wobei dieser nur durch das Gesetz geregelt werden kann.

Artikel 41 § 1 des Gesetzes vom 18. Juli 1966 über den Sprachengebrauch im Verwaltungswesen sieht vor, dass die zentrale Dienststelle des Belgischen Staates, zu der auch das Innenministerium, Generaldirektion des Ausländeramtes gehört, für ihre Beziehung zu den Bürgern diejenige der drei Landessprachen benutzen müssen, die diese benutzt haben. Die Antragstellerin hat keinesfalls die flämische Sprache gewählt. Die Antragstellerin wohnt in Eupen, d.h. in einer Gemeinde des deutschsprachigen Gebietes, in der Deutschsprachigen Gemeinschaft Belgiens. Die strittige Entscheidung hätte der Antragstellerin somit in deutscher Sprache zugestellt werden müssen. Eine administrative Entscheidung, die der in Eupen wohnhaften Antragstellerin in flämischer Sprache übermittelt worden ist, ist nichtig, da sie gegen die oben angeführten gesetzlichen Bestimmungen verstößt. (Artikel 58 des Gesetzes über den Sprachengebrauch im Verwaltungswesen).

3.2. Verletzung der Bestimmungen des Gesetzes über die formelle Begründungspflicht der Verwaltungsmaßnahmen vom 29.07.1991

Die Antragstellerin ist der Meinung, dass die strittige Entscheidung des Ausländeramtes unzureichend begründet ist. Die Entscheidung ist also entweder faktisch noch rechtlich korrekt begründet. Deshalb muß sie annulliert werden.

3.3. Verletzungsabkommen über die Bestimmung des zuständigen Staates für die Bearbeitung eines in einem Mitgliedstaat der Europäischen Gemeinschaft eingereichten Asylantrages, unterzeichnet in Dublin am 15.06.1990, im Rom am 07.12.1990 und in Luxemburg am 13.06.1991, umgesetzt durch das Gesetz vom 11.05.1995, Staatsblatt vom 30.09.1995.

Die Generaldirektion des Ausländeramtes teilt der Antragstellerin mit, dass Belgien nicht für die Bearbeitung des Asylantrages verantwortlich sei.

Die Generaldirektion stützt sich dabei auf den Artikel 51/5 des Gesetzes vom 15.12.1980 über die Einreise in das Staatsgebiet, den Aufenthalt, die Niederlassung und das Entfernen von Ausländern, sowie auf Artikel 8 des Dubliner Abkommens. Die Antragstellerin bezieht sich auf Artikel 9 des Dubliner Abkommens.

Laut Artikel 9 des Dubliner Abkommens kann jeder Mitgliedstaat, selbst wenn er nicht für die Bearbeitung des Antrages verantwortlich ist, den Asylantrag aus humanitären Gründen auf Antrag eines anderen Mitgliedstaates und unter der Voraussetzung, daß der Asylantragsteller dies wünscht, bearbeiten.

Im vorliegenden Fall wünscht die Antragstellerin keineswegs, dass ihr Antrag in Deutschland bearbeitet wird, sie widersetzt sich strikt diesem Vorhaben. Sie ist der Meinung, dass Deutschland nicht genügend Garantien für die gute Bearbeitung ihres Asylantrages und dem Asylantrag ihrer Töchter geben kann. Sie gibt auch an, dass sie und ihre Familie sich sehr gut in Eupen integriert haben.”;

2.2.1. Overwegende dat in een eerste middel verzoekster de schending opwerpt van artikel 30 van de Belgische Grondwet en van artikel 41, § 1, van de wet op het taalgebruik in bestuurszaken van 18 juli 1966; dat in het tweede middel de schending wordt

aangevoerd van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; dat verzoekster in het derde middel de schending aanvoert van artikel 9 van de Conventie van Dublin van 15 juni 1990;

2.2.2.1.1. Overwegende dat verzoekster aanvoert dat zij nooit het Nederlands als proceduretaal heeft gekozen; dat verzoekster, enerzijds, opmerkt dat volgens artikel 30 van de grondwet het gebruik der talen in België vrij is en dat het enkel bij wet kan worden geregeld; dat volgens verzoekster het anderzijds zo is dat het Ministerie van Binnenlandse Zaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor hun omgang met de burgers onderworpen zijn aan artikel 41, § 1, van de wet op het taalgebruik in bestuurszaken en dat deze diensten daartoe gebruik moeten maken van de drie landstalen; dat verzoekster meent dat een administratieve beslissing die aan een in Eupen woonachtig persoon in het Nederlands wordt betekend, volgens artikel 58 van de voornoemde wet, nietig is;

2.2.2.1.2. Overwegende dat dient te worden opgemerkt dat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een bijzondere regeling op het taalgebruik inzake de erkenningsprocedure als vluchteling; dat de artikelen 41, § 1, en 58 van de taalwet in bestuurszaken niet van toepassing zijn; dat artikel 30 van de grondwet niet is geschonden daar het taalgebruik inzake de erkenningsprocedure als vluchteling wel degelijk bij wet is geregeld, met name bij wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.2.2.1. Overwegende dat verzoekster meent dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte onvoldoende is gemotiveerd;

2.2.2.2.2. Overwegende dat dient te worden opgemerkt dat verzoeksters uiteenzetting bijzonder vaag en summier is; dat verzoekster niet aangeeft hoe en in hoeverre de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt; dat derhalve verzoekster op deze wijze geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing; dat het tweede middel niet ontvankelijk is;

2.2.2.3.1. Overwegende dat verzoekster aanvoert dat zij zich verzet tegen de behandeling van haar asielaanvraag door Duitsland : de Duitse autoriteiten zouden hiervoor niet genoeg garanties bieden; dat verzoekster stelt dat artikel 9 van de Conventie van Dublin is geschonden omdat België haar asielaanvraag niet wenst te behandelen;

2.2.2.3.2. Overwegende dat artikel 9 van de Conventie van Dublin bepaalt :

“Iedere Lid-Staat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze overeenkomst vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, om redenen van humanitaire aard, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, op verzoek van een andere Lid-Staat en op voorwaarde dat de asielzoeker ermee instemt, een asielverzoek behandelen.

Indien de aangezochte Lid-Staat dat verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze Staat overgedragen.”;

dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat Duitsland niet heeft verzocht dat België verzoeksters asielaanvraag zou behandelen omwille van redenen van humanitaire aard; dat artikel 9 van de Conventie van Dublin in casu niet van toepassing is; dat verzoeksters uiteenzetting irrelevant is; dat het derde middel niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien mei
tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.